

Kdo může zastavit experiment na Šumavě?

Nevídaný zážitek nám nabízejí odumírající šumavské smrky. Aspoň tak to tvrdí František Krejčí, ředitel Správy Národního parku Šumava v článku „Lesy u pramenů Vltavy umírají“, uveřejněném v MF Dnes 26. června. Ředitel parku v něm připravuje všechny, kteří mají rádi Šumavu, na neodvratný zánik lesa v okolí pramenů největší české řeky Vltavy. Po ponechání nezpracovaného dřeva po orkánu Kyril v prvních zónách a v části druhých zón se v letošním teplém začátku léta vyrojil kůrovec a začalo dílo zkázy. K stovkám hektarů suchých lesů na Březníku tak přibudou další hektary u pramenů Vltavy. Nastává to, čeho se obávali všichni, jimž záleží na zachování zelené Šumavy a kteří nesouhlasí s jejím ponechání samovolnému vývoji a přeměnou na divočinu. Ředitel Krejčí se přesto snaží čtenáře přesvědčit, že probíhající proces je součástí jakési velkolepé, po stovky a tisíce let probíhající proměny v panenské přírodě a zve čtenáře ke sledování tohoto, jak sám říká, dramatu.

Pozorný čtenář ale ví, že tak tomu přece není. Šumava není územím, kde po staletí probíhaly přírodní procesy bez zásahu člověka. Bývala územím obývaným lidmi, kteří jí vtiskli svou práci lidský, vpravdě duchovní rozměr. Tradiční obhospodařování šumavských lesů přerušila až železná opona a umělé vylidnění příhraničních obcí v čase komunistické diktatury. Neznamená to ale, že za 40 roků tu vznikla veskrze panenská příroda, jak se nám snaží vnutit někteří ekologové při prosazování stále větších bezzásahových zón. Není pochyb o tom, že Šumava si zaslouží ochranu, ale zároveň i péči. Stejně tak jako tamější obyvatelé tu mají opět právo na plnohodnotný život s možností pracovního uplatnění a podnikání. To jim ale suchá Šumava neumožní.

Mám velkou obavu z toho, že neblahý šumavský experiment, na který se snažím již dlouho upozorňovat, se dostal do další etapy. To, čeho jsme se my, jeho odpůrci, obávali, se stává skutkem a pan ředitel Krejčí to vydává za jeho očekávaný, v podstatě neodvratný průběh. Ví ale František Krejčí a jeho šéf ministr životního prostředí Martin Bursík, jak to bude pokračovat dál? Kolik stovek hektarů uschne ještě letos a kolik napřesrok a kolik rok nato? Jsou schopni s ledovým klidem vědců přihlížet průběhu tohoto experimentu a komentovat jeho průběh bez odpovědnosti za jeho konečný výsledek, jako to udělal pan ředitel Krejčí ve zmíněném článku?

Jaké řešení je v tuto chvíli k dispozici? Pan ředitel Krejčí spolu s ekologisty asi řekne, že nejlepší je ponechat přírodu samovolnému vývoji a ona si sama poradí. „Víš co dělá,“ říká pan profesor Moldan a mne při tom mrazí. Existuje ale názor, zastávaný významnou skupinou vědců, který říká něco jiného. Podle něj je třeba se o lesy na Šumavě starat a využívat při tom poznatků získaných při pečování o lesy v minulosti. Je nutné odmítnout demagogické tvrzení, které lesnický přístup ztotožňuje výhradně s kácením lesa.

Kdo může v tomto případě rozhodnout? Opakuji stále a dokola, že to musí udělat Vláda České republiky. Ta Národní park svým rozhodnutím zřídila a nese za jeho vývoj odpovědnost. Její rozhodnutí musí být rychlé a definitivní. Musí rozhodnout, zda Šumavu ponechá ekologům a posvětil jejich experiment „divočiny“ se všemi jeho možnými důsledky nebo připustí možnost lesnických zásahů na jejím celém území a pomůže přírodě vyrovnat se s tím, co jí probíhající experiment způsobil.

Obyvatelé Šumavy v minulosti ukázali, že dokáží být dobrými hospodáři v přírodě i jejími ochránci. Dejme i těm současným šanci to na Šumavě opět dokázat.

Jan Zahradník
hejtman Jihočeského kraje

